

Ontroerende eenvoud

(Reinalda Kerseboom)

Regelmatig verzamelen zich om mij heen mensen die zich willen bekwamen in het vertellen en/of zelf verzinnen van helende metaforen; het soort dat ik hulpbronverhalen heb genoemd.

Ook al melden die personen zich daar doorgaans zelf voor aan, vaak stuiten we in de loop van zo'n workshopdag op allerlei beperkende overtuigingen, over inspiratie en creativiteit.

Ik weet inmiddels vooraf dat aan het eind van de dag al die hindernissen zullen zijn overwonnen. En ook dat alle deelnemers dan een verhaal, in elk geval in conceptversie, klaar zullen hebben. De presentatie van die verhalen is steeds weer een prachtig en ontroerend ogenblik: zoveel mooie en verschillende verhalen als er deelnemers zijn...

Een dik half jaar geleden liep ik op zo'n dag tegen een eigen belemmerende overtuiging aan. Een van mijn deelnemers werkte zonder laptop. Ze schreef – en krabbelde en kraste – op een eenvoudig schrijfblok. Sterker nog, achteraf ben ik er bijna van overtuigd dat ze schreef op een paar geleende blaadjes, maar dat is misschien alleen maar wat mijn brein ervan heeft gemaakt. Omdat ik het zelf belangrijk vind te kunnen knippen en plakken en zinnen op verschillende plekken uit te proberen dacht ik... 'wat maak jij het (jezelf) onnodig ingewikkeld'. Ik bood haar zelfs een oude laptop aan, maar die werd vriendelijk afgewezen...

Toen deze deelnemster aan het eind van de dag haar verhaal -dat ze bedacht om een alleenstaande en zeer onzekere, jonge moeder van een kindje dat bij haar in therapie was te sponsoren- presenteerde, was ik in velerlei opzichten ontroerd. Vooral door de oprechte eenvoud, er was helemaal niets ingewikkelds aan!

Het verhaal is van Marian van Leeuwen, speltherapeut in de ambulante jeugdhulpverlening en met haar toestemming opgenomen:

De wedstrijd

Er was eens een huis met vier muren, een vloer en een dak. Het had ook ramen en een deur.

Het had eigenlijk alles wat een huis moet hebben.

In dat huis woonden Rie en Sofie. Rie had het huis gebouwd en daarin twee kamers gemaakt: één voor haarzelf en één voor de kleine Sofie.

Het huis stond tussen allemaal andere huizen in de stad. Rie wist niet wat de anderen er van vonden en of het wel goed was, want ze had nooit geleerd hoe ze een huis moest bouwen. Rie en Sofie woonden nog niet zo lang in hun eigen huis en Rie zou graag willen dat het net zo goed was als de andere huizen, maar ze was bang dat het niet zo was. Ze durfde het aan niemand te vragen en ze durfde ook niemand binnen te laten.

Sofie ging iedere dag naar school en Rie zorgde dat ze er netjes uit zag. Soms kwam er iemand met Sofie mee naar huis en Rie zette dan lekkere thee, die ze serveerde met een koekje. Sofie ging dan spelen totdat de tijd om was.

Op een dag kwam Sofie thuis met een grote brief. 'Er komt een wedstrijd', zei Sofie opgewonden. Een huizenwedstrijd. En iedereen moet meedoen!

Rie werd wit van schrik. Nu zou iedereen kunnen zien dat zij geen goede huizenbouwer was. Wat moest ze doen?

Ze kon niet meer dan haar best doen. Ze besloot het huis maar eens extra op te ruimen. Sofie vond het ook spannend en ze deed strikjes aan de deur.

Op de dag van de wedstrijd liep de jury door de straat en ging bij ieder huis naar binnen. Rie en Sofie waren zo zenuwachtig dat ze alsmaar heen en weer liepen. Rie zette alles extra recht en Sofie deed nog een extra strikje op de deur. Toen de jury bij hen aankwam hield Rie de deur dicht. Ze kon beter niet thuis zijn, dacht ze.

Sofie vond het een goed idee van Rie om de deur dicht te houden, want dan kon de jury beter naar haar strikjes kijken. Maar ze vond het ook jammer dat de jury niet binnen kon kijken en toen ze de tweede keer aanbelden deed Sofie enthousiast de deur open. De jury stapte het huis in en Rie bood hen maar meteen een kopje thee aan.

Maar de jury wilde eerst even rond kijken en hun lijst invullen.

En dat deden ze:

- vier muren: in orde
- een dak: in orde
- een vloer: in orde
- ramen: in orde
- een deur: in orde
- twee kamers: precies genoeg
- strikjes op de deur: prachtig!

'Dat zit wel snor', zei de jury en ze dronken samen nog een kopje thee met een koekje.

Toen de wedstrijd afgelopen was, luisterden Rie en Sofie samen naar de uitslag. Ze hadden de wedstrijd niet gewonnen, maar ze kregen wel een eervolle vermelding:

- ze hadden voor het eerst mee gedaan en alles was goed
- en ook schoon
- èn er waren prachtige strikjes.

Rie en Sofie waren zo blij, dat ze om hun huis heen dansten. Ze keken trots naar de muren, de vloer, het dak, de ramen en de deur. Het leek wel of ze de hoofdprijs hadden gewonnen!

Rie wist nu dat haar huis goed was en ook in de stad paste. Zou ze haar huis een mooi kleurtje gaan geven? Dat wist ze nog niet zeker, daar moest ze eerst nog even over nadenken. Wat ze wel zeker wist was, dat ze volgend jaar weer mee wilde doen met de wedstrijd. En iedere keer als ze met Sofie een kopje thee ging drinken, bedachten ze samen nieuwe plannetjes voor hun huis.